2. Şehir ve Medeniyet İlişkisi

Medine kelimesi şehir anlamına gelmektedir. Medeni, şehirli; medeniyet de şehirli hayat anlamındadır. Medeniyet ve şehir birbirini tamamlayan unsurlardır.[7] Göçebelik, insanın şehir hayatından önce yaşadığı ve geçirdiği bir evredir. İnsan, zaruri ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra hayatta mükemmelliği arar. Böylece şehirli hayatın sınırları içinde yaşamaya razı olur.[8]

Medeniyet unsurlarını kısmen taşıyan kırsala nazaran şehrin imkânları daha geniştir. Sanat, edebiyat, mimari, bilim, musiki ve zanaat gibi faaliyetleri icra etmek isteyenler burada daha fazla destek ve çalışma imkânı bulur. Ortaya çıkan nitelikli ürünlerin toplum tarafından anlaşılıp takdir edilmesiyle şehir, medeniyetin geliştiği zemin hâline gelir.

Medeniyetin öncüsü olan peygamberler, şehirlerden veya yerleşik toplumların arasından seçilmiştir. Onların tebliğlerine genellikle şehirlerden başlamalarının sebebi toplumun yozlaşmasını önlemek, medeniyetleri ahlaki değerlerle yeniden inşa etmektir.

Görsel 6.3: Şehir, medeniyetin görünür kılınmasını sağlar. (Prizren/Kosova)

7 Taşçı, *Şehir Mekân Meydan*, 32.
8 İbni Haldun, *Mukaddime*, 308.

Yorumlayalım

Günümüzde şehirler; coğrafi olarak kıyı şehri, ekonomik olarak ticaret şehri, finans şehri, kültürel olarak sanat şehri, tarihî olarak antik şehir, Orta Çağ şehri veya gökdelenler şehri, teknoloji şehri, turizm şehri gibi özelliklerine göre de tasnif edilebilmektedir.

Şehirlerin farklı şekillerde tasnif edilmesinin nedenleri nelerdir?

Kur'an'da, mamur edilen şehirlerin medeni toplumlar için nimet olduğu ancak kıymetinin bilinmemesi durumunda sahiplerinden bu nimetin geri alındığı zikredilmektedir: **"Allah şöyle bir memleketi misal verdi: Orası güven ve huzur içinde idi. Oraya her taraftan bolca rızık gelirdi. Fakat Allah'ın nimetlerine nankörlük ettiler; bu yüzden yaptıklarına karşılık Allah onlara şiddetli açlık ve korku ızdırabını tattırdı."**[9]

Karşılaştıralım

Fazıl Şehir-Cahil Şehir

Hayrın efdali ve kemalin âlâsı şehirden uzak topluluk merkezlerinde değil şehirlerin sınırları içinde elde edilir. Şunu söyleyelim ki hayır nasıl arzu ve iradeyle elde edilirse kötülük de arzu ve iradeyle elde edilir. Dolayısıyla bir şehrin sınırları içindeki yardımlaşmanın kötü amaçlara doğru yönelmesi de mümkündür. Fakat sakinlerinin ancak saadete erişmek maksadıyla kurulan şehir fazıl bir şehir olur. (...)

Cahil şehir öyle bir şehirdir ki halkı saadeti ne tanırlar ne düşünürler. Kendilerine öğretilse bile ne onu kabul ederler ne de ona inanırlar. Onlar ancak sıhhat, servet, şehvet, serazat olmak, saygı ve itibar kazanmak gibi zevahire, hayatın gayesi nazariyle bakarlar. İşte bu şeylerin her biri cahil şehir halkınca birer saadet sayılır. Onların en büyük saadetleri de bütün bu şeylerin bir arada toplanmasıdır.

Onlara göre saadetin zıdları bedbahtlık, hastalık, fakirlik, lezzetlerden mahrum olmak, istediklerini yapamamak ve itibarsız kalmaktadır. Bu şehir başka bir sürü başka şehirlere ayrılır; zaruri şehir, değiştirici şehir, bayağılık ve bedbahtlık şehri, haysiyet şehri, tagallüp şehri, fasık şehir, değişmiş şehir, şaşkın şehir. Bu şehirlerin kralları fazıl şehir krallarının zıddı, idarecileri de fazıl şehir idarecilerinin zıddı sayılırlar; halkı da öyledir. (...)

(Farabi, *el-Medinetü'l-Fazıla*, 80-91)

Fazıl şehir ile cahil şehir arasındaki farklar nelerdir?

9 Nahl suresi 112. ayet.

Şehirlerin de kimliği vardır. Şehrin kimliği, o şehirde yaşayanların dünya görüşleri, inançları ve gelenekleriyle doğrudan alakalıdır. Şehrin mekânları bu değerler doğrultusunda şekillenir. Bir şehri tanımak için sahip olduğu medeniyet birikimine bakmak gerekir. Antik Dönem şehirlerinden Roma ve Atina, Hristiyanlara ait şehirlerden Paris ve Viyana ve Müslümanlara ait şehirlerden Mekke, Medine ve İstanbul ait oldukları inanç dairesinin medeniyetini temsil eden merkezlerdir.

3. Şehir ve Özellikleri

Şehir; farklı iş, meslek, yapı ve insan çeşitliliğine sahiptir. Yirmi dört saat uyumayan insan gibidir. Hareketlilik şehirlerin temel özelliklerinden biridir. Şehir ile şehir halkı arasında sürekli bir etkileşim hâli söz konusudur. İnsanla sokak, yol, mabet, çarşı, pazar ve yönetim bir aradadır. Şehir, kendi sakinleriyle birlikte farklı bölgelerden gelenlerin yerleştiği bir mekândır. Şehrin nüfus yapısı ve diğer özellikleri, şehirlilerin birbirlerine tahammül etmesini gerekli kılar.

Şehirli olmak, yaşanan mekâna uyum gösteren insanlar arasındaki etkileşim ve davranışlarda ortaya çıkar. Şehirlilik, farklılıklara tahammül, mekânı kullanma anlayışı ve bir arada yaşama şuuru ile kazanılır.

Şehrin sakinlerinin şehrin kimliğini oluşturan inanç ve ideallere uygun davranması, şehrin kültüründen ve refahından yararlanması, şehri tanır hâle gelmesi, şehri sahiplenmesi ve yaşadığı şehre değer katacak bilince ulaşmasıyla şehirli kimliği ortaya çıkmış olur. Adaletle yönetilen böyle bir şehirde hayat kalitesi yükselir, toplumun refahı ve mutluluğu artar. Farabi böyle bir şehir için faziletli şehir ifadesini kullanır. Onu, sağlıklı bir vücuda benzetir.[10]

Görsel 6.4: Mevlana Türbesi ve Meydanı (Konya)

Şehirlerin kendilerine özgü bir ruhu vardır. Bu özelliği tam olarak İslam şehirlerinde görmek mümkündür. Mabet, mektep, mahalle, sokak, ev, konuşulan dil, müzik, şiir, yeme içme ve giyim kuşam bu ruhtan izler taşır. İslam şehrinde komşuluk ilişkileri üst seviyededir. Çevre temizliğine ve tanzimine dikkat edilir. Sokak hayvanlarına mer-

Görsel 6.5: Ulu Cami (Bursa)

10 Farabi, *el-Medinetü'l-Fazıla*, 80.